

замислена, натрупана съ зачервени ябълки, жълти тикви, сини сливи, круши и грозде.

По улицитѣ нѣма жива душа. Селото дрѣме, напечено отъ морното есенно слънце. Земята съхне и се пука. Орѣхитѣ падатъ обелени: коритѣ имъ оставатъ на дървото, а плодътъ пада долу. По харманитѣ се изтича на купчини бѣла царевица. Отъ крайпжтнитѣ овошки е паднала гжста синя сѣнка въ меката сребърна пепель. Полека щжпукатъ гжскитѣ. Отиватъ да ловятъ риба на рѣката. Най-напредъ върви и се клати единъ снѣжно бѣлъ гжсокъ съ овисналъ коремъ. Той предвожда дружината като генералъ и пристжпва гордо, изпълненъ съ високо историческо съзнание: неговитѣ прадѣди сж спасители на древния Римъ. Едно дете, изправено срѣдъ пжтя, босоного, само по ризка, оцапано съ печена тиква, стои съ отворана уста, наблюдава дветѣ рошави врабчета, които правятъ баня въ прахуляка, и чопли носа си. На отсрещния плетъ, кацналъ на побития на колъ озжбенъ магарешки черепъ, единъ гащатъ пѣтелъ разтваря голѣмитѣ си червени крила, почва да буха съ тѣхъ, протѣга шия и гърлено кукурига. Той пѣе, но отъ гласа му се отронва жалба — сърдцето му плаче. Старъ е вече, немощенъ, и младитѣ ярки бѣгатъ отъ него. Кучето, заспало на снѣга подъ дръвника, излиза пробудено отъ тжжния гласъ на пѣтела, дълго се протѣга, прозѣва се, налапва на бърза ржка една муха и пакъ влиза да лежи на хладина.

Отъ горната махала долита глухо бумтене, сякашъ приближава циганска сватба. Лазаръ бжчварина стѣга бжчвитѣ и корабитѣ съ нови обрачи за новото вино.